

Пам'ятайте
про
Україну!

СВОБОДА

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

SVOBODA

UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Нью-Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Нью-Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

PIK LXXXV. Ч. 99. ДЖЕРЗІ СІТІ І НЬО ЙОРК. ЧЕТВЕР, 4-го ТРАВНЯ 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. THURSDAY, MAY 4, 1978 No. 99. VOL. LXXXV.

ГРОМАДА СУПРОВОДИЛА НА ВІЧНИЙ СПОЧИНОК СВ. П. РЕД. В. ДАВИДЕНКА, ЗГАДУЮЧИ ЙОГО ПРИКМЕТИ І ЗАСЛУГИ

Нью-Йорк. — Десятих наших громадян минулого понеділка і вівторка, 1 і 2-го травня, супроводили на вічний спочинок померлого на 72-му році життя в Страшний Четвер, 27-го квітня, довголітнього літературно-мовного редактора "Свободи" та багатьох інших періодичних і книжкових публікацій, видатного і заслуженого політичного і суспільно-громадського діяча, св. п. Вячеслава Давиденка. У понеділок, 1-го травня, під час панакхи у вечірніх годинах в похоронному заведенні Петра Яремича поклали в гроб Покійного, згадуючи його шляхетні прикмети та великі заслуги, о. прот. Володимир Базилевський, настоятель катедр св. князя Володимира, відправивши раніше Панахиду за спокій душі Покійного, під час якої співав хор під диригентурою проф. В. Завітневича, а далі вголосили короткі прощальні промови пані Слава Стецько від Проводу Організації Українських Націоналістів та його Голови, сот. Лева Футала від друзів з Української Повстанської Армії, ред. Ігната Білинського від очолюваної ним Головної Управи ООЧСУ, ред. А. Драган від "Свободи" та видавництва УНСоюзу, проф. д-р Василь Омельченко від УВАН, д-р Ярослав Падох від НТШ та інж. Євгена Івашки, голова Об'єднаного Комітету Українців, Американських Організацій Великого Нью-Йорку.

Св. п. ред. В. Давиденко

Під час похоронів у вівторок, 2-го травня, що відбулись в Церкві-Пам'ятки в Баянді Брук прощання Покійного голову Консistorії УПЦеркви в ЗСА протопресвітер о. А. Селепина, який відправив похоронний обряд в сослужінні о. прот. П. Мелеха та прот. Ф. Істочина, біля відкритої могили на цвинтарі св. Андрія промовив коротко д-р Степан Галамай від Організації Визвольного Фрон-

СВ. П. ЙОСИФ ВОЛК ЗАЛИШИВ СВІЙ ДОРІБОК В СУМІ \$87.162.15 НА СТИПЕНДІЇ ДЛЯ МОЛОДІ УНС

Джерзі Сіті. — Українська громада в ЗСА вже знає не один випадок прикладної і щирої жертвенності поодиноких осіб, які шле своє життя трудилась для добра громади і народу, а відійшовши у вічність, залишили тривку пам'ять по собі пожертвами на добрі цілі. До цього гурту цих за життя частогусто маловідомих людей долучився Йосиф Волк, який у своєму тестаменті призначив більшу частину свого дорібку, суму \$87.162.15, на стипендії для молоді УНСоюзу. Про це повідомив Голову Канцелярії УНСоюзу адв. Ніколас Джіанграссо, виконавець тестаменту св. п. Й. Волка, який помер 29-го січня 1977-го року в містечку Трамбулл, Конн.

Уродженець села Угерці, повіт Ліско в Галичині, Й. Волк прибув до Америки після Першої світової війни і вивчився на автомобільного механіка, працюючи у фірмі Буллерд аж до пенсійного віку. До 1963-го року жив сам, а тоді одружився з Емілією Демчак, яка померла в 1971-му році.

Легітної вдачі, добрий атлет і свідомий громадянин, св. п. Й. Волк вступив до УНСоюзу в 1923-му

році і залишився членом 59-го Відділу в Бриджпорті аж до смерті. Він був членом-основоположником української православної церкви св. Марії, провадив церковним хором, komponував власні музичні твори, створив драматичний гурток при парафії і був його режисером. Жертвуючи щиро на церкву, св. п. Й. Волк збудував перший вітальня для цього храму. Коли парафія збудувала нову церкву в 1968-му році, св. п. Й. Волк був одним з найбільш щедрих жертводавців. Проживаючи на пенсії, осамітнений і бездітний, він завжди брав про молоді, жертвуючи на освітні, культурні та спортивні цілі. Маючи молоді на увазі, він, правдоподібно, тому й залишив більшу частину свого дорібку на стипендії.

Головний Екзекутивний Комітет УНСоюзу рішив створити із залишеної св. п. Й. Волком суми окрему фундацію і відсотки з інвестицій цього фонду будуть розділювані кожного року в формі стипендій в імені фундатора, св. п. Йосифа Волка, для студіюючої молоді УНСоюзу. Цим утривається пам'ять цього чергового піонера-мецената.

Св. п. Йосиф Волк

Генерал Сінглавб, критик політики Картера, зрезигнує

Вашінгтон. — Генерал Джон Сінглавб, який минулого четверга, 27-го квітня, публічно критикував президента Джиммі Картера за його рішення відкласти розбудову невідомої бомби і за угоди щодо майбутньої Панамського каналу, день пізніше, тобто минулої п'ятниці, погодився зрезигнувати з посту шефа штабу Команди Армії і відійти на емеритуру. Рішення Сінглавба наступило після його наради з Кліффордом Александром, секретарем Армії. Хоча ген. Сінглавб заявив кореспондентам, що відходить на емеритуру "добровільно", то урядові джерела інформують, що секретар Александр "по-радив йому зрезигнувати". Промовляючи в четвер перед кандидатами на старшини у Технологічному Інституті Джорджії, ген. Сін-

главб сказав, що рішення президента Картера відкласти розбудову невідомої бомби, безглузде і з військової точки зору — помилкове, бо може спричинити до мілітарної переваги СРСР. Сінглавб, як і раніше, що уряд ЗСА не повинен був погодитися на передачу контролю над Панамським каналом у руки панамського уряду. У п'ятницю ген. Сінглавба покликали до Пентагону і по короткій нараді подано до відома, що він, погодився зрезигнувати.

Як відомо, рік тому Сінглавба усунуто з посту шефа штабу американських збройних сил у Південній Кореї, коли він публічно критикував президента Картера за його план протягом 4-5 років відтягнути піхотинні американські частини з тієї азійської країни.

Пентагон затривожений обмеженням щодо „крилатої“ ракети

Вашінгтон. — Секретар оборони Гарольд Бровн та інші високі урядовці Пентагону затривожені фактом, що Комісія Палати Репрезентантів для справ збройних сил не схвалила фондів на розбудову літаків, на якому були б розміщені „крилаті“ ракети („круз миселс“), хоча у першому проєкті оборонного бюджету на ті літаки було призначено 41.2 мільйона доларів.

Бровн і його співробітники вважають, що без нових літаків ефективність „крилатих“ ракет буде драстично обмежена, а ці ракети

важко будуть головною стратегічною зброєю ЗСА. Секретар Бровн вже розпочав переговори з членами Сенатської Комісії для справ збройних сил, стараючись переконати їх, щоб вони привернули загальному суму на розбудову літаків, які були б вивантажені „крилатими“ ракетами. Він вважає, що літаки хоча й не заповнять стратегічну спроможність ЗСА, як і теж скріпити становище американської делегації у переговорах із союзними чинниками щодо нового договору в справі обмеження ядерної зброї (САЛТ II).

ЗСА погодилися на компроміс щодо постачання атомової зброї

Вашінгтон. — Під час останньої поїздки державного секретаря Сайруса Венса до Москви, метою якої було старатися усунути розбіжності в ставових ЗСА і Советського Союзу щодо нового договору в справі обмеження стратегічної атомової зброї (САЛТ II), обидві сторони погодилися на компроміс у постанову щодо обмеження постачання американської атомової зброї за хідноєвропейським членом Північно-Атлантичного Союзу (НАТО).

Зразу після повороту Венс до Москви американські засоби масової інформації твердили, що державний секретар категорично відкинув вимогу советського міністра закордонних справ Андрія Громика, щоб в новий договір була включена постанова, яка забороняла б Америці передавати своїм союзникам ядерну зброю та технологічне знання щодо цієї зброї. Однак, урядові речники тепер інформують, що Венс і Громико дійшли до „компромисової розв'язки“ відносно цього питання, а саме, що обидві надпруги не старатимуться „діяти через інші держави“ в ділянці атомової зброї.

СОВЕТИ ПРИЗНАЧИЛИ М. Д. СИТЕНКА НА МІСЦЕ АРКАДІЯ ШЕВЧЕНКА

Нью-Йорк, Об'єднані Нації. — Речники генерального секретаря ООН інформують, що Советський Союз запропонував вже нову людину, яка мала б заступити місце Аркадія Шевченка, який чотири тижні тому відмовився від повертання до СРСР, а після формально зрезигнував зі свого становища заступника генерального секретаря для справ політики і Ради Безпеки при Об'єднаних Націях, заявивши, що він залишиться на постійно в ЗСА. Новим заступником людину на цьому пості є 59-річний дипломат Михайл Д. Ситенко. Як заступник генерального секретаря ООН Ситенко перерахує всі функції, які виконував у минулому Аркадій Шевченко і був би найвищим рангою дипломатом СРСР серед 190 інших советських працівників в Об'єднаних Націях. Ця позиція заступника генерального секретаря ООН і керівника справами Ради Безпеки забезпечена вже по

традиції за Советським Союзом. Панує загальне переконання, що генеральний секретар ООН Курт Вальдгайм погодиться з номінацією Москви. Олег А. Троїцький, посол СРСР до Об'єднаних Націй, зустрівся з Вальдгаймом 28-го квітня ц.р., а після зустрічі заявив кореспондентам, що справу обиди скоро розв'яже бюро генерального секретаря ООН. Михайл Д. Ситенко досі очолював в міністерстві закордонних справ СРСР відділ близько східних справ і в цьому характері він кількакратно відвідував країни Близького Сходу. Советські чиновники дуже часто висловлювалися про нього, як про „нашого Атертона“, натякаючи на Алфреда Л. Атертона, спеціального посланця Державного департаменту ЗСА, який дуже часто подорожує по столицях арабських держав, полагожуючи справи замирення на Близькому Сході між арабами та Ізраїлем.

І. Астахову МекКліллен заставили виповнити нову форму на виїзд із СССР

Москва. — Пресові агентства повідомляють, що протестна акція під будинком амбасди 3'єднаних Стейтів Америки Ірини Астахової МекКліллен — дружина проф. Вудфорда МекКліллена з університету у Вірджинії та їхньої 18-річної дочки Лени, які користаючи з хвилевої неуваги советської поліції, намагалися прив'язати себе ланцюгом до залізної огорожі і розвинули транспаранти з на-

писами: „Вже чотири роки чекаю на візу“ і „Пустіть мене до чоловіка“, — завершилися добрим результатом. КГБ, змркувавши, що ця протестна акція „створила багато галасу“, переставля Ірину Астахову МекКліллен на дорозі до американської амбасди, поведи її до советського урядового паспортного бюро, і заставили виповнити нову апликацію на виїзд для неї і її дочки до ЗСА.

Чистка в болгарській Компартії і уряді

Софія, Болгарія. — Пресові агентства інформують, що Тодор Жіков, генеральний секретар болгарської Комуністичної партії і голова держави, будучи невдоволеним із господарськими системами і занедбаністю деякими функціями сільськогосподарського господарства, викинув з Компартії і уряду багатьох високих урядовців. Державна Народна Рада Болгарії звільнила Саву Дулбокова, заступника прем'єр-міністра

Мако Дакова і міністра сільськогосподарства і харчової промисловості Ганчо Крузева. При тому партійні газети в Болгарії інформують, що продукція сільськогосподарських товарів обнизила на 6 відсотків і далеко не дорівнює державним передбачуванням. В повідомленні Державної Народної Ради говориться, що звільнені високі партійні функціонери будуть перенесені на інші становища, але в повідомленні не називається цих „становищ“.

ЗВЕРНЕННЯ УККА

В СПРАВІ ТРАВНЕВОЇ ЗБІРКИ НА ФОНД
СВІТОВОГО КОНГРЕСУ ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ.

У листопаді 1967 р. відбувся у Нью-Йорку Перший Світовий Конгрес Вільних Українців. Тоді встановлено постійний Секретаріат, щоб у вільному світі служити українській справі.

У часі, коли в Україні московський окупант жорстоко переслідує український народ, а у вільному світі ширить неправду про українську визвольну боротьбу — то важливішими завданнями Секретаріату є:

Ширити правду про визвольні змагання українського народу, допомагати й стимулювати всіма доцільними засобами його боротьбу за волю й державну незалежність України;

Домагатися здійснення прав українського народу згідно з Універсальною Декларацією Прав Людини;

Об'єднувати всіх українців у вільному світі й координувати працю крайових громадських центрів для спільного добра нашого народу;

Допомагати нашому народові зберігати українську національну ідентичність у країнах вільного світу й сприяти плеканню української культури й традиції.

Для успішності праці Секретаріату СКВУ необхідна підтримка нашого громадянства, бо доля українського народу залежатиме не від посторонних чинників, але від нас самих. У теперішньому часі наш народ в Україні стоїть у затаїній боротьбі за свої національні права, а у вільному світі старатиметься обстоювати свою ідентичність. Наші намагання допомогти українському народові в Україні встоятися перед окупантом, а у вільному світі зберегти своє моральне обличчя — не можуть бути лише фразою чи ілюзією. Вони мусять проявитися ділами, трудами, працею, жертвенністю й винятком підпорядкувати себе одній спільній меті, що веде до об'єднання народу у спільній праці, стремлінні й думці про добро нації. Безідейність і порожнеча у громадському житті породжують нарікання й критикоманію, а у висліді спричиняють трагедію людини й народу, а з цього радіє ворог.

Долю українського народу формують люди, які всіма своїми силами до кінця життя чесно трудяться для спільного добра. У службі для народу немає відпочинку, немає затримки, бо це шляхетний зміст нашого життя, що дає людині задоволення, повноту життя і сповнення Божої заповіді любові ближнього.

Відомий є факт, що перед кількома роками, на заклик однієї держави, члени того народу в Америці збирали втричі більше грошей, як було у заклик про допомогу. Моральна стійкість народу, а не його чисельність рішає про оцінку даного народу і його значення у світі.

Наша праця — наша жертвенність мусять проходити рік за роком, невинно й систематично, аж до повного визволення народу, а це у великій мірі залежить від об'єднання й жертвенності української громади.

Ворог використовує моральну нестійкість, політичну незрілість, анемію нашого національного інстинкту й кожну нашу помилку. Велич жертви, що її приносить наш народ в Україні, спонукає нас скріпити працю й пожертви для спільних потреб. Тому ми не можемо бути байдужі й не об'єднані. Правдивий патріотизм — це свідомий і добровільний акт для творення добра рідному народові. Всі ворожі чинники діють об'єднано проти українського народу, щоб нас роз'єднати й „обезголовити“. Будемо об'єднані одною спільною ціллю, на ім'я якій: добро українського народу.

Цього 1978-го року в дні 23-26-го листопада, в Нью-Йорку відбудеться Третій Світовий Конгрес Вільних Українців. Для успішної праці нашої громадської світової Централі і для організації Конгресу, УККА переводить збірку фондів. Ваші пожертви просимо переслати на адресу УККА в Нью-Йорку, або вплачувати збірникам місцевих Відділів УККА. Пожертви можна відчислити від федерального оподаткування.

Український Конгресовий Комітет Америки.

Інж. Анатолій Дорошенко очолив Відділ УККА у Милкові

Милкові (Богдан Завалівський). — Місцевий Відділ УККА відбув свої Загальні Річні Збори 15-го квітня ц.р., вибравши на бачущий рік таку Управу: голова — інж. Анатолій Дорошенко, 1-й заступник голови — інж. Андрій Гніп, 2-й заступник голови — д-р Богдан Давидович, секретар — Богдан Завалівський, фінансовий референт — Григорій Черень, культ. осв. референт — Раїса Дорошенко; члени Управи — д-р Григорій Мурський, інж. Василь Нагіряк, інж. Ананій Танін, Володимир Піскір, Віра Павляк, Константин Павляк, Ульяна Тишинська та Петро Бурак; Контрольна комісія: голова — Роман Ступницький, члени: Микола Яремко і Максим Місюрак; Товаришський суд: Василь Стефанішин, Микола Янінський та Михайло Кузьмівський. Затверджено також такі комітети: Комітет Оборони Людських Прав в Україні — Марія Піскір — голова, Богдан Завалівський і д-р Богдан Давидович; Комітет для Справ Милвоцького Музею: Раїса Дорошенко — голова, Марія Піскір та інж. Василь Нагіряк; Комітет для Справ Української Мови в Університетах — д-р Олександра Цибрівський — голова, інж. Ананій Танін, о. Іван Олексюк та Віра Павляк.

Інж. Анатолій Дорошенко

голову Миколу Яремка, а на секретаря Богдана Завалівського.

Звіти з діяльності склали: голова д-р Богдан Давидович, фінансовий референт — Григорій Черень та члени комітетів — п-і Марія Піскір, п-і Раїса Дорошенко та панна Віра Павляк.

Головні досягнення Відділу, це: участь у Міжнародному Фестивалі; визнання української мови як предмету у Висконському університеті в Милкові; влаштування імпрез загальноукраїнського характеру та проголошення губернатором стейту Дія Української Незалежності 22-го січня; поновлення Курсів Українознавства; зріст членів до 64-ох платілів; до Президії обрано на

Заповідають першу зустріч українських журналісток

Нью-Йорк. (Н.Н.). — В навічч'я XVIII Конвенції Союзу Українок Америки і 35-річчя появи місячника СУА „Наше Життя“, Спілка Українських Журналістів Америки організує при активній співпраці редакції „Нашого Життя“ Вечір Української Журналістики.

журналісток, подавати їх на адресу „Нашого Життя“ (108 Друга Евеню, Н.Й. 10003), як також прохатиме самих журналісток зголошуватися на цю адресу якнайшоріше.

Вечір Української Журналістики запланований на п'ятницю, 26-го травня 1978 р., на годину 7-му вечора у приміщенні „Союзу Українок“ 108 Друга Евеню, Н.Й. У програмі вечора погодилися доповідати про визначних українських журналісток минулого проф. Марта Богачевська-Хомяк і пані Любов Волинська. Про сучасну українську жіночу пресу на терені ЗСА, зокрема про „Наше Життя“, буде говорити ред. Ольга Кузьмівська а сучасних журналісток буде представляти ред. Ульяна Любович.

Українська молодь Рочестеру демонструвала проти безправства СССР

Рочестер, Н. Й. (Б. Г.). — У суботу, дня 22-го квітня ц.р., українська молодь за ініціативою ТУСМ-у в складі: СУМ, Пласт і Рідна Школа, виїхали за протестувати в обороні Юрія Шухевича і всіх інших в'язнів советських концтаборів і тюрем з багатомовними транспарантами: „Юрій Шухевич за 15-го року життя в тюрмі“, „Воля України“, „СССР — тюрма народів“, „Звільніть українських націоналістів“ і т.п. Ольга Король, голова СУМА і довголітній виховник СУМА Михайло Лесів, дали коротке інтерв'ю те-

левійзійним репортерам двох станцій русла 8 і 10. Молодий студент Р. Мельник заявив репортерам: „Ми не хочемо незалежності на рік, ми хочемо і домагатимемося незалежності навіки“!

Цю подію могли оглядати близько 2 мільйони людей пізніше на двох екранах, телестанції 8 і 10, коли проходили новини дня. Маніфестація відбулася біля пам'ятника Свободи в центрі міста, а молодь роздавала інформаційні летючки прохочим, що принесло незаперечну користь нашій справі.

(Закінчення на ст. 4-ій)

СВОБОДА

UKRAINIAN newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07310.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потрібні випадках і скорочувати надіслані матеріали, незалежно від мови, допускати за адресованою коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — \$30.00, на пів року — \$16.00, на 3 місяці — \$9.00. Для членів УНАОу 65¢ м.с. за кожну зміну адреси — 25¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07310

Соборники на прощання

В архівах "Свободи" зберігається копія листа, датованого 29-го червня 1953-го року, та заарештованого до Вячеслава Давиденка в Нью-Йорку. В листі тільки чотири рядки, в яких сказано: "Велимишановий Пане Редакторе! У зв'язку з Вашими відвідинами я розмовою в нашій редакції минулого тижня, пропоную Вам почати свою працю в Редакції "Свободи" з днем 20-го липня 1953, на устійсненні в нашій розмові умовах. Будемо раді привітати Вас у нашому "Свободі-любному" колективі в понеділок, 20-го липня 1953, о год. 7:30 рано..."

За два з половиною місяця сповниться чверть сторіччя від того дня, як в редакції "Свободи" почав працювати редактор Вячеслав Давиденко. І хоча в тому ж архіві "Свободи" є ще одна записка, датована 16-го серпня 1953-го року, в якій ред. В. Давиденко інформує, що "закінчивши 20-й рік праці в Редакції "Свободи", з огляду на вік і стан здоров'я, бажає відійти на самотність..." то фактично на цю справжню самотність з "Свободи" відійшов він щойно в Страшний Четвер, 27-го квітня цього 1978-го року.

Вкладу світлої пам'яті редактора Вячеслава Давиденка в "Свободу" і через неї в розвиток не тільки нашої мовної культури та літератури, що мали його окрему увагу, але і в розвиток нашої політичної думки та нашого життя взагалі, не можна перестати. Його кваліфікована оцінка в таких у свій час голосних справах, як "контакти", як запрошення діячів культури з України на відкриття пам'ятника Тарасові Шевченку в Вашингтоні та взагалі "культобмін" — щоб згадати тільки дещо — мала часто рішальний вплив на становище і політику "Свободи". Це саме відноситься і до багатьох внутрішніх справ нашої громади.

Проте, не тільки в короткому слові, але і в об'ємистій книзі напевно б назвати і дати повну оцінку того прямо неймовірного вкладу, що його дав св. п. ред. Вячеслав Давиденко у "Свободу", а через неї і в наше життя та наш розвиток. Людина високої культури, великого ума і подивудного знання, найбільш шляхетного серця і рідкісно спокійної та зрівноваженої вдачі, з незвичайно тонким і завжди багатограничним дотепом, така людина не може не мати найбільш благородного впливу на все своє оточення.

В цій короткій статті на прощання ідеальному співпрацівникові й особистому другові на окрему увагу заслуговує одна з найбільш і рівночасно найтрудніших прикмет, яка у нашій суспільності є в нашому народі єдиною найбільшою потребою і яка була джерелом почуття, базисом мислення та критерієм поступування св. п. ред. Вячеслава Давиденка. Ця чарівна і чародійна прикмета — це СОБОРНІСТЬ, що була невід'ємною частиною життя і труда Покійного. Для характеристики згадати б тільки два, на перший погляд можливо і незначні, але якже промовисті приклади:

Бувши мовним редактором "Свободи", св. п. Вячеслав Давиденко навчав і практикував: кожне слово з будь-якої української говірки, — скажімо — лемківської якщо воно не суперечить основним законам української літературної мови, повинно бути включене в цю мову і мати в ній повне "право громадянства", без уваги на те, як незвично воно могло б звучати для наддніпрянця чи галичанина. Інший приклад: ред. Вячеслав Давиденко мав свій вплив на те, що "Свобода" свого часу причинилася до включення нашого довгий час ігнорованого третього віровизнання, свангеліко-баптистського, в наше соборне релігійне і суспільно-громадське життя та розвиток.

Св. п. Вячеслав Давиденко був чудовою людиною, він був соборником. Все своє життя, своє знання і свій труд він віддав Соборній Україні, яка напевно і назавжди збереже його у своїй соборній пам'яті.

УКРАЇНЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

† Вячеслав Давиденко

МІЙ ЖИТТЕПИС

II

У мою родину колективізація і пізніші роки внесли велике спустошення. З різних кутків України, переважно з села, приходили вистки про репресії над тим чи іншим родичем. Найпершими зникли ті, далі, материні родичі — духовні особи. Родину батькового брата, Дмитра, вивезли на північ майже всю — коли приїхали їх забирати, втекли через садок тільки тітка Дарія та двоюрідна сестра Люся. Тоді ж зашло на північ також родину батькової сестри Меланії з Гайворонщини.

У Києві працював я, як мовний редактор, у газеті "Вісті", а крім того в медичному видавництві, у в-ві молоді, в технічному і дитячому видавництві — за контрактами. Брав також роботу в Інституті літератури при Академії Наук. Взагалі, почавши ще перед роботою в "Книгоспілці", займався багато перекладною працею. Перекладав здебільша з російської мови. Із значніших перекладів пам'ятаю: Чехова — вибрані твори, Толстого — оповідання, повість "Козаки", Короленка — "Без язика", Фабра — "Життя комах", Елізе Реклю — географію, Ключевського — історію, Житського "Українська літературна мова 18 стол.", Арсенєва — "Дерсу Узала". Войнич — "Гелзь", Амундсена — подорожі, Купріна — оповідання та багато інших. Також перекладав технічну й медичну літературу і переводив мовну редакцію рукописів з різних галузей науки. Оригінальною літературною і публіцистичною творчістю не займався (пригадую лише два надруковані в 1924 р. мої оповідання в журналі "Знаття" і вірш в тому ж журналі).

I. Вовчук

В АЗІЙСЬКОМУ ТРИКУТНИКУ

Курс сучасної японської політики кремлівська дипломатія називає в пресі "загрозиливим" для СССР. Пропагандистський елемент зчинили з приводу проекту союзу, "догвору про добросусідські відносини з Японією", "китайсько-японського догвору" та урядових заходів, скерованих на "мілітаризацію Японії". Політичний коментар "Правди" Ю. Шуков в довгій статті казує на небезпеку урядових заходів. Посилаючись на якийсь таємний доклад Центрального Розвідного Агентства, в якому бують то говорили, що Японія напередодні створення атомної бомби, він твердить, що керівні діячі американської розвідки потуркують тому. При співвідношенні сил, яке складається в Азії, японське керівництво може прийти до висновку, що для виконання Японією своїх національних завдань вона повинна мати ядерну зброю.

Називаючи урядові потягнення "підозрілим воутенням", Ю. Шуков вважає їх за "небезпечну гру з вогнем та ще й не з простим, а термоядерним". Покликаючись на удавану мітичну армію "борців за мир", політичний оглядач партійного офіційного вугукує, "Руки геть від ядерної зброї, панове!" ("Правда" 3.31-78). Політич Токіо московська преса з обуренням називає "дволюкою" і "лицемірною". Японські провідні люди, включно з керівниками уряду, не раз, мовляв, заявляли, що Японія надає великого значення добросусідським відносинам з СССР, а як доходить до діла, то з тих заяв нічого не лишається.

В лютому московський уряд опублікував проект умови "про добросусідство" і співробітництво між СССР і Японією". Поставивши на розмови міністра зовнішніх справ, СССР, Громика з міністром Японії Сонодою, в якій Громика, підкреслюючи, "неготовість" Японії до укладення мирного догвору, запропонував замість нього надрукованого проекту. Його кремлівська дипломатія надрукувала, коли переклад на негативному наставленні до нього в Токіо. Дипломатичний заскок, розрахований на пропаганду московського миролюбства.

У Москві дуже хочуть "добросусідські відносини" з Японією оформити догвором, зважаючи на напружку з Китаєм. Большевицька преса СССР не говорить про причини, з яких Японія не погоджується на мирний догвор з СССР, боячись сказати правду. А вона така: коли заходить про те мова, японці ставлять передумовою підписання догвору повернення загарбаних Москвою в о-

станній війні Курильських островів. На ці справедливі домагання кремлівська дипломатія відповідає, що догвор можна укласти, тільки визнаючи "реальності", створені в останній війні. З загарбаних реальностей Москва не має наміру відступати чи відмовлятися. Навпаки, їх поширюється в Африці, розпоряджуючи "визвольні" комуністичні пожежі, чого, на жаль, не хочуть бачити й розуміти ті, кому перш за все треба б розуміти.

В добросусідських відносинах з Японією кремлівські володарі вельми зацікавлені. Геополітична напружка між КНР і СССР, в якій КНР пред'являє претензії на великі обшири імперії СССР в Азії, змушує шукати добросусідства з Японією. Коментуючи проект союзу, "догвору про добросусідство" і співробітництво охоплює ті сторони союзу, що вже дозрили до того, щоб їх поставити на міцні договірні підстави". За проектом "союзу" догвору "добросусідства" до них мали б належати: зобов'язання, "не допускати використання своєї території" для дій, що можуть спричинити шкоду для безпеки другої сторони; стримуватися від будь-яких дій, що захоплюють третю сторону до агресивних дій проти кожної з сторін; сприяти поширенню взаємної співпраці в галузях економіки, науки, техніки, культури, національного використання світового океану".

Як бачимо, засяг дії проекту догвору про добросусідство далеко виходить поза його межі. Цей проект виразно скерований проти американсько-японського догвору про безпеку, на підставі якого ЗСА тримають оборонні бази на території Японії. Пропонувані проектом умови "добросусідства" мали б звужити японську зовнішню політику, ізолювати країну від ЗСА, КНР і включити в обійми московської опіки. В закладеному коментуванні проекту москвоського пресою не згадується найважливішого зобов'язання сторін в наданому Японії "добросусідстві". В ньому говориться, що "коли виникнуть обставини, які на думку обох сторін вказуватимуть на небезпеку для утримання миру, або порушуватимуть мир, сторони негайно контактуються між собою, щоб встановити заходи для поліпшення обставин". Цей пункт в проекті надає наданому Японії "добросусідству" характер військового догвору, скерованого проти КНР і ЗСА. "Правда" обурюється, що япон-

ська уряд відкинув дипломатичний "заскок" добросусідства і замість добросусідства розгорнув анти-советську кампанію.

Інформуючи про запропонований проект "добросусідства", преса повідомляла, що перед тим, як вручати проект, московський посол в Токіо передав голові японського уряду Токео Фукуді листа від самого Л. Брежнєва. Як відомо, в Токіо чужинський представник преси, в ньому Л. Брежнєв, вказуючи на важливість догвору про добросусідство, вказував на третю силу, яка, "намагається пошкодити нашим (японсько-советським) відносинам, хоч тієї сили в листі не названо, але в Токіо ніхто не мав сумніву, що мовилося про комуністичний Китай.

Війна застала мене в Києві. Не бажаючи евакуюватися, ми з жінкою вийшли до Харкова. В тому місті спинилися у інж. Крамаренка, чоловіка жіночної сестри (тепер у Бельгії), а потім вийшли дожити, коли перейде фронт — на село. Після приходу німців у створеній в Харкові земельній управі (головною був проф. Ветухів) запропонували мені пост округового агро-лісомеліоратора в Константинограді на Полтавщині. Це була звичайна собі сінекура, бо які ж за німців могли бути лісомеліоративні роботи?

У Константинограді (він же Красноград), "працюючи" в земельній управі, нав'язав зв'язки з групою українських націоналістів, що мали контакт з Полтавою і членами похідних груп ОУН. Очолював цю групу пізніший член УГВР, місцевий агроном. За його рекомендацією погодився я стати директором відкритої в с. Сахновщині середньої сільсько-господарської школи, де також була підлісна націоналістична група.

У Сахновщині був я з жінкою до лютого 1943 р., коли большевики прорвали фронт і посунули на Дніпропетровське. Місцеве начальство (як виявилось згодом — з большевицького підпілля) відмовилося дати мені коні, і я, з поміччю свого "завука" та старого кооператора Безридного, роздобув в колгоспі коростяву шканину. Так ми четверо вирушили в завірюху на одчалуші в степ, бо здавалося, що фронт уже навако нас. Ізда, звичайно, була така, що сидіти на санях можна було тільки по черзі. За три тижні заїхали ми в Сахновщині аж на Правобережжя, до Корсуна. Там побули якийсь час, а довідавшись через радіо, що большевики з Харкова вигнані, вирушили назад.

До Сахновщини я вже не вернувся, бо зустрів в дорозі, за Кременчуком, Василя Чайківського з родиною (був сотник УГА, що пересидів 20 років під советами і в 1947 р. помер на еміграції, у Франкфурті, де працював в ЦПУЕ). Він також вертався після евакуації і запропонував мені їхати з ним до Константинограду працювати в газеті "Константиноградські Вісті". Треба сказати, що газета ця в міру змоги зберігала українське обличчя завдяки авторитетові що його Чайківський, як бузвий австрійський старшина, мав у німців.

У вересні 1943 р., коли фронт був уже за пару кілометрів

Василь Федорончук

ФРАНЦУЗЬКІ ВИБОРИ І ЕВРОКОМУНІЗМ

Перемога політики Валері Жіскар д'Естена

Поміркувані центро-праві політичні партії, які становили попередню парламентську більшість, досягли 19 березня ц. р. перемогу у французьких політичних виборах і розпоряджаються в національній асамблеї 91 мандатом більше, порівнюючи з лівицею (центрово-права більшість 291 мандат, а ліва опозиція — 200 мандатів). Всупереч усім оптимістичним передбаченням, соціал-комуністична опозиція зазнала несподіваної поразки. Валері Жіскар д'Естена переміг найважчу пробу, відкопи в президентом Французької Республіки. Він є єдиним переможцем довготривалої політичної боротьби, котра провадилася у Франції між 1973 і 1978 роком, і справедливо "Ле мона" з 20 березня присвятив йому передову статтю під заголовком "Переможець".

Жіскар д'Естена пошастило повністю здийснити свій план. В 1974 році він здобув Елісей, розпоряджаючись тільки малою республіканською партією (54 депутати). В 1976 році він усунув неоголлівського лідера Жака Шірака з поста голови уряду. В 1978 році переміг лівицю вдруге (після президентських виборів), створивши собі в парламенті власну політичну силу, центрову партію — "Французький демократичний союз", котрий є виникаючою силою помірковано блоку і політичного світу взагалі. Склад нової національної асамблеї наступний: республіканський збір (неоголлівський) — 148 депутатів, французький демократичний союз — 137, кандидати прихильні Жіскар д'Естена — 4, праві незалежні — 2 (поміркувані блок); французька соціалістична партія — 103 депутати, французька комуністична партія — 103 депутати.

Результати виборів показали, що французькі воліли стабільність ніж зміну, чи радше стабільність, ніж зразок зміни, який ім пропонував лівий союз. Спеціалісти, комуністи й ліві радикали переживають кризу, наслідки якої ще не можна передбачити, так і дуже важку нову фазу у взаємних стосунках. "Спільна програма" з 1972 року не є більше спроможна ставити опорний пункт лівиці, і сама стратегія лівого союзу тріщить після шістьох місяців полемік, відкопи у вересні 1977 року комуністи зламали "спільну програму", і після виборчого краху.

Найбільш незвичайним для цих виборів є факт, що лівиця все таки здобула довіру майже половиною населення. Відсутність пропорційної виборчої системи й виборчий закон, який викликає критику, досягли наступну ціль: перетворили меншість (в голосах) 12 березня у виразну більшість (у мандатах) 19 березня, завдяки механізмові "desistement" (зречення слабшого кандидата,

який відмовляється від своїх мандатів на користь кандидата, який набрав більше голосів). Це дозволило Жіскар д'Естена набрати більшість мандатів, хоча його партія набрала менше голосів, ніж опозиція. Це єдиний випадок в історії французьких виборів, коли партія, яка набрала менше голосів, набрала більшість мандатів. Це єдиний випадок в історії французьких виборів, коли партія, яка набрала менше голосів, набрала більшість мандатів. Це єдиний випадок в історії французьких виборів, коли партія, яка набрала менше голосів, набрала більшість мандатів.

[Продовження буде]

С. П. Остерігач

СТРАЙК УЧИТЕЛІВ ШКОЛИ УКРАЇНОЗНАВСТВА В КЛІВЛЕНДІ

— Ого, щось нове!
— Так, нове!
— Учителі йдуть за американою модою!
— Ні, не йдуть!
— Хочуть більше грошей!

— Ні, не хочуть. Кажуть, що 27 центів на годину — вистачає.

— Виходить, що збунтувалися проти директора, або управи школи!

— Таких ні!

— Ну, то проти чого ж вони страйкують?

— Страйкують проти байдужого ставлення батьків до рідної школи!

— О - о - о!

— А у Вас, дорогий читачу, хіба не "О - о - о!" Хіба у Вас ці справи краші?

...У нас також вони були кращими та від якогось часу почали гіршати.

Перші прояви цього погіршення замішувалися у найменших дітей, які дуже слабо, або й зовсім не говорили українською мовою.

Силою факту, їх записували до англійської класу. З року на рік кількість учнів у тих класах збільшувалася.

— Невже ж у нас так багато мішаних подружж, як частини живих свідків "мудрості" наших "івиць", які силою ділили невину українську мову своїми партійними домітками, таборами, площами!

Цією треба, здається, приписати певну частину "національної" свідомості, бо українська мова не зустрічалася разом, зустрічалася лише партійна мова, а звідси і певний процент мішанин.

— Ну, а решта тих дітей англійської класу, то що?

— Тоді колишніх українських емігрантів.

— І не говорять по-українськи?

— Ні, не говорять! Вони ж від другого року життя не ходили до української школи. Вони прийшли до школи, як ім сповнилося п'ять років, а тих три роки, тих найважливіших три роки в житті дитини, їх виховували батьки.

— Ну, то як же ж вони їх вчили говорити і як вони до них самі говорили?

— Так, як бачите! Виглядає, що батьки до них взагалі не говорили!

— Не говорять по-українськи?

— Не говорять! Вони ж від другого року життя не ходили до української школи. Вони прийшли до школи, як ім сповнилося п'ять років, а тих три роки, тих найважливіших три роки в житті дитини, їх виховували батьки.

— Ну, то як же ж вони їх вчили говорити і як вони до них самі говорили?

— Так, як бачите! Виглядає, що батьки до них взагалі не говорили!

— Не говорять по-українськи?

— Не говорять! Вони ж від другого року життя не ходили до української школи. Вони прийшли до школи, як ім сповнилося п'ять років, а тих три роки, тих найважливіших три роки в житті дитини, їх виховували батьки.

— Ну, то як же ж вони їх вчили говорити і як вони до них самі говорили?

— Так, як бачите! Виглядає, що батьки до них взагалі не говорили!

— Не говорять по-українськи?

— Не говорять! Вони ж від другого року життя не ходили до української школи. Вони прийшли до школи, як ім сповнилося п'ять років, а тих три роки, тих найважливіших три роки в житті дитини, їх виховували батьки.

— Ну, то як же ж вони їх вчили говорити і як вони до них самі говорили?

— Так, як бачите! Виглядає, що батьки до них взагалі не говорили!

— Не говорять по-українськи?

— Не говорять! Вони ж від другого року життя не ходили до української школи. Вони прийшли до школи, як ім сповнилося п'ять років, а тих три роки, тих найважливіших три роки в житті дитини, їх виховували батьки.

— Ну, то як же ж вони їх вчили говорити і як вони до них самі говорили?

— Так, як бачите! Виглядає, що батьки до них взагалі не говорили!

— Не говорять по-українськи?

— Не говорять! Вони ж від другого року життя не ходили до української школи. Вони прийшли до школи, як ім сповнилося п'ять років, а тих три роки, тих найважливіших три роки в житті дитини, їх виховували батьки.

— Ну, то як же ж вони їх вчили говорити і як вони до них самі говорили?

— Так, як бачите! Виглядає, що батьки до них взагалі не говорили!

— Не говорять по-українськи?

— Не говорять! Вони ж від другого року життя не ходили до української школи. Вони прийшли до школи, як ім сповнилося п'ять років, а тих три роки, тих найважливіших три роки в житті дитини, їх виховували батьки.

— Ну, то як же ж вони їх вчили говорити і як вони до них самі говорили?

— Так, як бачите! Виглядає, що батьки до них взагалі не говорили!

— Не говорять по-українськи?

— Не говорять! Вони ж від другого року життя не ходили до української школи. Вони прийшли до школи, як ім сповнилося п'ять років, а тих три роки, тих найважливіших три роки в житті дитини, їх виховували батьки.

— Ну, то як же ж вони їх вчили говорити і як вони до них самі говорили?

— Так, як бачите! Виглядає, що батьки до них взагалі не говорили!

— Не говорять по-українськи?

— Не говорять! Вони ж від другого року життя не ходили до української школи. Вони прийшли до школи, як ім сповнилося п'ять років, а тих три роки, тих найважливіших три роки в житті дитини, їх виховували батьки.

— Ну, то як же ж вони їх вчили говорити і як вони до них самі говорили?

— Так, як бачите! Виглядає, що батьки до них взагалі не говорили!

— Не говорять по-українськи?

— Не говорять! Вони ж від другого року життя не ходили до української школи. Вони прийшли до школи, як ім сповнилося п'ять років, а тих три роки, тих найважливіших три роки в житті дитини, їх виховували батьки.

— Ну, то як же ж вони їх вчили говорити і як вони до них самі говорили?

— Так, як бачите! Виглядає, що батьки до них взагалі не говорили!

— Не говорять по-українськи?

— Не говорять! Вони ж від другого року життя не ходили до української школи. Вони прийшли до школи, як ім сповнилося п'ять років, а тих три роки, тих найважливіших три роки в житті дитини, їх виховували батьки.

— Ну, то як же ж вони їх вчили говорити і як вони до них самі говорили?

— Так, як бачите! Виглядає, що батьки до них взагалі не говорили!

— Не говорять по-українськи?

— Не говорять! Вони ж від другого року життя не ходили до української школи. Вони прийшли до школи, як ім сповнилося п'ять років, а тих три роки, тих найважливіших три роки в житті дитини, їх виховували батьки.

— Ну, то як же ж вони їх вчили говорити і як вони до них самі говорили?

— Так, як бачите! Виглядає, що батьки до них взагалі не говорили!

— Не говорять по-українськи?

— Не говорять! Вони ж від другого року життя не ходили до української школи. Вони прийшли до школи, як ім сповнилося п'ять років, а тих три роки, тих найважливіших три роки в житті дитини, їх виховували батьки.

— Ну, то як же ж вони їх вчили говорити і як вони до них самі говорили?

— Так, як бачите! Виглядає, що батьки до них взагалі не говорили!

— Не говорять по-українськи?

— Не говорять! Вони ж від другого року життя не ходили до української школи. Вони прийшли до школи, як ім сповнилося п'ять років, а тих три роки, тих найважливіших три роки в житті д

СТРАЙК УЧИТЕЛІВ...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

бажаних наслідків — пішла нагінка на батьків, щоб вони хоч час від часу „заглянули“, що та їхня дитина має завданю на наступну суботу.

Цей спосіб також мало

що допомог, головному тому, що майже ніколи „тата немає вдома“. — А мама? — Мама працює! Передавали батькам через учнів різні друки-повідомлення в тій справі, щоб

батьки перечитали, підписали і повернули назад учителів.

— Мала кількість їх поверталася назад до школи, часто без підпису батька.

Наближалася класифікаційна конференція за перше чвертьріччя, до якої вчителі приготувалися досить солідно з „кольоровими“ завданнями учнів, щоб показати батькам поступ в навчанні їхніх дітей.

Батькам вислали поштою окремими листами повідомлення про конференцію. І що ж? — Батьки прийшли ті, які завжди приходять — переважно батьки краших учнів. Їх було може 20%.

А де решта? Наступна подібна конференція за перше півріччя разом із загальними зборами школи відбулася на один місяць пізніше — 18 березня. Всі батьки отримали поштою повідомлення про конференцію і загальні збори із зазначенням, що вчителі даватимуть батькам картки повідомлень про успішність учнів. Також батьки матимуть нагоду зустрічі із вчителями для обговорення справ учня даного батька.

І, знову, що ж? — На цю конференцію з'явилися ті самі батьки, що й були на попередній і майже в тій самій кількості, так, що не було з ким говорити і не було кому роздати тих карток-повідомлень.

Тут такі — закипіло! Порвався терпець учителям і почалося... Або — або! — якщо батьки не цікавляться своїми дітьми, то чому вчителі мають „розпинатися“ за їхніх дітей?

Висловивши гіркий протест у сторону батьків, тут же на загальних зборах учителів оголосили страйк. Страйк не про гроші, не про грошеві підвищення, а виразно зазначили, що страйкують проти байдужого трактування батьками школи. І якщо батьки не викажуть зміню свого ставлення, то вчителі відмовляються вчити їхніх дітей.

Щі самі думки виднілись на плакатах в руках учителів, які в день страйку, в суботу, 1 квітня 1978 р., ще півгодини перед початком навчання розмістились від в'їздової брами школи аж до кінця шкільного подвір'я.

Вчителі впускали на шкільне подвір'я кожне авто, що привозило дітей, коротко інформували батьків в чому справа, вимагали поставити авто на подвір'ї і зайти до кафетерії на півгодину конференцію. Виходу не було, бо авт з подвір'я не випускали.

Якщо котрийсь батько виявляв у цьому спротив, не хотів зайти до кафетерії, йому не дозволялось випустити з авт дітей, мусів з ними їхати назад додому. Був лише один такий батько, всі інші повинувались просьбі учителів (звичайно,

за винятком чотирьох батьків, які поховалися в автах, і коли о 9:00 год. вчителі зайшли також до кафетерії, вони, тих чотирьох, поїхали додому). Героїзм і співпраця батьків зі школою!

При участі управи школи, до присутніх батьків говорив директор школи В. Іванчук. У загальних рамках директор з'ясував справи такої зустрічі з батьками та навістрів справи, радше, причини, які привели до такої зустрічі.

Директор торкнувся справ, за вислід яких батьки несуть велику частину відповідальності, вказав на справи зв'язані з діяльністю школи у співпраці з батьками та подав далекоглядні наслідки, коли школи не будуть вив'язуватися із своїх обов'язків.

Директор зазначив, що школа робить усе можливе, щоб виховати шкільну молодь на повноцінних громадян майбутнього і для винятків незгідних із засадами школи, місця немає. Хто з цим згідний — нехай твердо стане на засади ідеї, хто не згідний — може зараз від неї відступити. Учні повинні закінчувати школу високоосвідченими будівничими завтра. Учень повинен у школі набути знання і виховання; у знанні — свідомість, усвідомості — серце, душа. Без серця й душі учень — каліка, а суспільству калік не треба.

На закінчення директор школи закликав батьків зрозуміти вагу і потребу рідної школи, як однієї установи, що систематично виховує українську молодь в українському дусі, виявити до неї свої найкращі ставлення і почуття та бути тими українськими батьками, які можуть назвати своїх дітей своїми українськими дітьми.

П-ї Сузана Телішевська, учителька школи, у своєму зверненні до батьків торкнулася справ більш детальніших з точки зору учителя — опікуна класу, який на протязі довгих років праці в школі міг запізнитися з батьками справами, як добрим, так і недобрим. До останніх років праці віднесла справи невинного характеру, коли батьки втрапили розуміння навіть самої назви „рідна школа“, що повинно означати: своє, наше, власне, українське; ми, а ніхто інший маємо дбати про неї, працювати для неї, шанувати її, бо так, як ми будемо дбати про неї, такою вона і буде, як батьки будуть ставитися до неї, так будуть наслідувати батьків їхні діти. Факти бачимо на шкільних конференціях — час і місці — де учитель, немов лікар, представляє батькові недомогання його дитини і приписує її ліки для одужання. Присутність батьків на таких зустрічах є каргидною. Батьки не хочуть знати про хвороби своєї дитини — учня і вважають такі зустрічі і поради неважними. Для батьків все інше є дуже важне: різні політичні збори, збори спортивні, союзові, жіночі, чоловічі, а справи навчання й виховання їх власних дітей стоять на останньому місці. — На все є час, тільки для дітей, для власних дітей його не маємо.

П-ї Телішевська згадала про шкільні імпрези, які світять пустою, тоді, коли на інших імпрезах повно громадянства і батьків, а на шкільних — повно пустих місць. Згадала про переведення коляди, де цілі родини, включно з дітьми йдуть колядувати на різні цілі, а на цілі рідної школи — трудно знайти десяток батьків. Жертвенність як громадянства, так і батьків на цілі рідної школи зводиться до круглого „зера“, тоді, коли на інші установи сиплеться тисячі, забуваючи при цьому, що без рідної школи

не буде ані тих установ, ані організацій, бо найбільшу патріотичну працю виконує школа, рідна українська школа. Тут, в школі, кристалізується найбільша і найкорисніша боротьба за Україну — це наука, це пізнання свого, це любов до свого, це пошана до свого. Діти, що вчаться в рідній школі, сповняють свій святий обов'язок, обов'язок український — вони вчаться свого. Батьки в першу чергу, за ними українське громадянство, повинні сповняти також свій національний обов'язок.

З великим зрозумінням і переконанням ми повинні і ми мусимо стати на становищі, що рідна школа — це частина нас усіх, і тому, що вона наша, рідна, українська, ми мусимо мати для неї час, пошану, допомогу і трактування.

Короткі виступи учительки п-ї Анни Завадської та голови Управи Т-ва „Рідна Школа“ п. інж. Євгена Палки також зводились до того, що якщо ми хочемо зберегти українську молодь в українському оточенні, то ми всі повинні, перш за все, здати собі справу, що українська школа на чужині — це заплата виховання кадрів для всіх ділянок нашого майбутнього українського життя.

Без доброго шкільного виховання, без рідного українського виховання, майбутність затратить наш слід, і ми, як українці, затратимо самі себе!

Клич: „Українська школа для всіх українських дітей!“ — наразі є найважливішим нашим українським завданням, про яке ми ніколи не сміємо забувати.

Управа Української Вільної Академії Наук у США

з глибоким смутком повідомляє, що в четвер, 27-го квітня 1978 р., о год. 8-й веч. в Нью-Йорку, помер на удар серця

св. п. редактор і співробітник Академії
ВЯЧЕСЛАВ ВАСИЛЬОВИЧ ДАВИДЕНКО

нар. на Харківщині, Україна 27-го липня 1905 року.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ВШ. Дружині Покійного п-ні Аллі Давиденко висловлюємо глибоке співчуття.

Управа Наукового Товариства ім. Шевченка в ЗСА

повідомляє зі смутком, що 27-го квітня 1978 року відійшов у Вічність, на 72-му році життя

СЛ. П.

Ред. ВЯЧЕСЛАВ ДАВИДЕНКО

журналіст, член НТШ, голова Українського Термінологічного Центру, мовознавець, мовний редактор видань НТШ, громадський діяч.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ВШ. Дружині Покійного складаємо щирі слова співчуття у її глибокому смутку.

Український Термінологічний Центр в Америці

ділиться з Українським Громадянством сумною вісткою про смерть свого Голови

СВ. П.

ВЯЧЕСЛАВА ДАВИДЕНКА

бувшого редактора „Свободи“ та провідного члена українських культурних, наукових та політичних установ.

ПОХОРОНИ відбулися 2-го травня 1978 р. з Нью-Йорку до церкви св. Андрія на православному цвинтарі в Св.т. Бавид Бруку, Н. Дж.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ВШановній Дружині, складаємо вислови щирої співчуття.

СПІВЧУТТЯ

Так несподівано відійшла з дороги життя Людина, що твердо стояла на сторожі добра і поступу української літератури. Мова — це основний чинник мистецького слова, духовного зв'язку людини з людиною.

ВЯЧЕСЛАВА ДАВИДЕНКА

українська громада втратила видатного знавця української мови і літератури.

Висловлюємо глибоку і щирю владність Вячеславу Давиденку, який в своїй праці „Історія українського мистецтва в ілюстраціях“ своїм великим хистом і знанням сприяв у підготовці та коректурі матеріалів та дав багато корисних вказівок.

Тяжко пережити таку велику втрату, яка відб'ється на всіх ділянках українського життя, а Дорогий Дружину, Поетеси Аллі Косовської — вірному другові славної пам'яті Вячеслава Давиденка, висловлюємо найщиріше співчуття.

Замість квітів, складаю 25.00 дол. на НТШ. РОДИНА ШОНК-РУСИЧА 1-го травня 1978 р., Нью-Йорк

СЛ. П.

АНАСТАСІЯ АНДРІЙВНА ЛОТОЦЬКА

ПОХОРОН в понеділок, 1-го травня 1978 року з церкви св. Івана Хрестителя в Детройті, Міш.

Просимо спом'янути Покійну в Ваших молитвах.

В тяжкому горі:

донька — НАТАЛІЯ ВОНСУЛЬ вук — ЮРІЙ ВОНСУЛЬ з дружиною, ЮЛІАННОЮ і правнуком — МАРКО

В СУБОТУ, 6-го ТРАВНЯ, 1978
ВЕСНЯНА ЗАБАВА
Влаштовує
УКРАЇНЬСЬКА СТУДЕНТСЬКА ГРОМАДА
ПРИ РАТГЕРСІ, НЮ БРАНСВІК, Н.А.
ГРАЄ ОРКЕСТРА
"ІСКРА"
В "HOLIDAY INN", СОМЕРВІЛ, Н.А.

ОМУА
Об'єднання Мистців України в Америці
запрошує на
ВІДКРИТТЯ ВИСТАВКИ
СКУЛЬПТУРИ
АНІ ФАРІОН
ТА КАРТИН
ВОЛОДИМИРА СВИРИДЕНКА
з Клівленду
Відкриття в неділю, 7-го травня 1978 року
о год. 1-й дня, у Галерії ОМУА, 136
Друга Авеню в Нью-Йорку.
Виставка буде відкрита в будні — 6-8 веч.
та суботи і неділі — 1-8 веч. і триватиме
до 19-го травня 1978 року.

УВАГА! НЮАРК, ДЖЕРЗІ СІТІ, ПЕРТ АМБОЙ І ПАССЕЙК! УВАГА!
В суботу, 13 травня 1978 р., о год. 7-й веч.
в залі Українського Народного Дому
при 140 Проспект Авеню, ІРВІНГТОН, Н. Дж.
відбудеться
ПЕРЕДКОНВЕНЦІЙНА НАРАДА
ДЕЛЕГАТИВ 29-ОЇ КОНВЕНЦІЇ УНС.
ОКРУГ СТЕЙТУ НЮ ДЖЕРЗІ, А САМЕ:
Нюарку, Джерзі Сіті, Перт Амбой
і Пассейку
з наступним порядком:
1. Відкриття;
2. Побаження делегатів для впровадження статутів
змін під час 29-ої Конвенції;
3. Наміщення плану співпраці делегатів під час Конвенції;
4. Організаційні справи;
5. Різне;
6. Закриття нарад.
Закликаємо ВСІХ ДЕЛЕГАТИВ стейту НЮ ДЖЕРЗІ на 29
Конвенцію УНСОЮЗУ ОБОВ'ЯЗКОВО взяти участь у цих
нарадах.
У Зборах візьмуть участь
Члени Головного Уряду УНС
За Округні Управи Округ:
Інг. Богдан Мак Степан Островський
голова Округу Нюарк голова Округу Джерзі Сіті
Михайло Захарко Іван Хомко
голова Округу Перт Амбой голова Округу Пассейк

Український Музичний Інститут Америки, Інк.
Відділ в Ірвінгатоні, Н. Дж.
власновує
ВЕЧІР
присвячений пам'яті
ЛЕВА РЕВУЦЬКОГО
в річницю смерті композитора
В ПРОГРАМІ:
• Відчитання листа-привіту племінника композитора проф. ВАЛЕРІЯНА РЕВУЦЬКОГО.
• „Лев М. Ревуцький“ — читає ГАЛІЯ КЛИМ.
• Сольові фортепіанові твори Л. Ревуцького, виконують учні УМІ, кл. Г. Клим: ТАНА БАБЕНКО, НАДІЯ ГНАТ, РУТА ГОПАЛЮК, ЛАРИСА ГУСАК, ІЯ ДАЦ, НАТАЛЯ ЗАКАЛЯК, ОКСАНА ОЛІЙНИК, УЛЯНА ПІНКОВСЬКА, ХРИСТЯ ТЕРЛЕЦЬКА, ВІРА ШЕВЧЕНКО і НАТАЛІЯ ШЕВЧЕНКО.
• „Хустина“, кантата-поема Л. Ревуцького до слів Т. Шевченка, хор „Думка“ і Державна Симфонічна Оркестра УРСР (звукзапис).
• Частини фортепіанового концерту Ф-дур, Оп. 18, в супроводі симфонічної оркестри (звукзапис).
Звукзаписи колекції мгра РОМАНА САВИЦЬКОГО.
Субота, 6-го травня 1978 року, година 6-та вечора
Залі Українського Народного Дому, 140 Prospect Ave., Irvington, N.J.

71-й Відділ Союзу Українок Америки в Джерзі Сіті, Н. Дж.
має шану запросити усіх 6. Членок та усе Громадянство на
СВЯТКУВАННЯ
20-РІЧЧЯ ВІДДІЛУ
яке відбудеться
в суботу, 13-го травня 1978 року, о год. 6-й вечора
в залі Українського Народного Дому, 92 Фліт вул., в Джерзі Сіті
ЗАБАВА — год. 9-та веч.
Грас оркестра „Темпо“
Вступ 5.00 дол. Буфет в заряді ПАНЬ СОЮЗЯНОК

ПОВІДОМЛЯМО, ЩО
ПОСВЯЧЕННЯ ПАМ'ЯТНИКА
на могилі
сл. п. Д-ра
БОГДАНА ЛЕВИЦЬКОГО
відбудеться
у Провідну Неділю, 7-го травня 1978 року,
о год. 2-й по пол., на цвинтарі св. Андрія
в Бавид Бруку, Н. Дж.
Запрошуємо Членів УНРуху, Побратимів по Зброї,
Друзів і Приятелів Покійного до участі.
Дружина МАРІЯ з Родиною

ВІДПОВІДАЮЧИЙ ЗА
ВАСИЛЯ ПАЛІЄВА
відбудеться
в суботу, дня 6-го травня 1978 року
о год. 8:30 рано
ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА
в церкві св. Архистратига Михайла
при 1013 Факс Чейс Роуд у Дженкінтаві, Па.
Просимо про ласкаву участь у відправі і про молитви.
РОДИНА в Польщі і в ЗСА

Показ української ночі в Лос Анджелесі

Учасники показу та моделювання української народної ночі в залі церкви св. Володимира в Лос Анджелесі, Каліф., який відбувся в дні 27-го листопада 1977 року. Перша зліва — пані Ярослава Татарнюк, а остання — пані Люба Кут.

Заходами та стараннями о. Григорія Подгурського і пани Галини, відбувся після вдалої мистецької виставки на весні 1977 року, ще черговий показ української народної ночі, завдяки пані Ярославі Татарнюк та п-ву Богдану, які привітали із далекого Ванкувера, Канада, разом із своїми помічниками — Любою Кут та Марією Стасів, щоб належно приготувати показ та моделювання. Вони привезли із собою шедеври української ночі з різних округів України.

Чудовий, сонячний, теплий осінній день 27-го листопада 1977 року, привнес на нашу землю велику кількість людей до церкви св. Володимира, які взяли участь в Богослужінні, а по спільній обіді улаштували сестринством в церковній залі і в показі ночі.

Чудово удекорована помістечка, сцена, зробила на присутніх миле враження.

Показ української народної ночі відкрив змістовним словом — голова громади Василь Васишин. Євгенія Окрушко до кожної ночі, давала обшпирні окремі пояснення англійською мовою, а до бірюю українською мовою давав пояснення Володимир Добринський. Можна було милуватися і радіти, як на сцені чергувалися „чички“ України.

Полтавський стрій моделювали Ліда Дах і Наталка Яременко, а чоловічий полтавський одяг показував Тимофій Дах. Молоду дівчину з Буковини представила Наталка Мельник, а молодшу перед вичинням показала в мальовничій одежі Вікторія Яременко. Буквинську жінку представила Александра Мельник. Дівчину з Поділля показувала Нюса Стус, а Борівщину Ненсі Проккопій. Андрія Окрушко Ролофе показала городеньський жіночий одяг, а Діна Стасів зарекомендувала Лемківщину. Гуцульщину показувала Ненсі Монтеро і Маруся Дах, а гуцульський чоловічий одяг показали Михайло Монтеро та Гарі Буд. Гуцульською з села Рожня була Ліза Нютон. Слід підкреслити, що всі учасники моделювання чудово вміли свої завдання, бо більшість із них давно вже привикли до сцени, перебуваючи в танцювальних ансамблях.

На стіні при вході до залу виділена мапа України прикрашена вишитим рушником, довкола якої були прикріплені кольорові світлі моделі в українських одягах і від кожної світліни тягнулась червона нитка до місцевості звідки походять дотична ноша. Це окрема гарна ідея Ярослави Татарнюк. Після моделювання на сцені поодинокі представники ночі виходили на залу, і, проходячи, показували ближче дану ношу. Столи на залі були так улаштовані, що середина залу була вільна і всі присутні мали змогу оглядати зблизку даний одяг. Пояснення були точні і вичерпні.

Було влаштовано ще й показ сучасної (модерної) ночі з українськими вишивками і в цьому взяли участь пані Галина Подгурська, Ірена Каштанюк, Ольга Васишин та Марія Дідух.

Показували також і диточу сучасну українську ношу, Маруся і Оля Подгурські, Івас Ковалик, Джеффер Росо та донечки п-ви Солимосів.

На закінчення Михайло Монтеро із топірцем в руці протанцював гучно-бучно із своєю сестрою Ненсі Монтеро прекрасний гуцульський танок. Рясні оплески публіки при кожній моделюванні вже самі доказували, що численна публіка була задоволена. Найбільш треба зазначити ідейності і жертвенності Ярослави Татарнюк, яка придбала всю цю українську ношу та й дала змогу, щоб збагатити її всім зразками, з усіх округів українських земель. Рівнож належить подяку п-ву Богдану, які привітали із Ванкуверу своїм автомобілем цю ношу до нас в Лос Анджелесу та Любі Кут і Марії Стасів, які приїхали сюди разом із Ярославою Татарнюк, щоб допомагати в цій гарній патріотичній ділі. Нагородою їм всім — були китичі червоного троянда, які піднесли їм на сцені діти Маруся і Оля Подгурські та Івас Ковалик і рясні оплески присутніх.

Треба додати, що перед сценою був ще окремих стіл із цінними історичними та дуже рідкісними українськими марками, філіателіста Ф. Богдана, того, який при соборі Пресвітерії Тройці у Ванкувері створив найбільшу українську книгозбірню на всю Канаду і провадить її за всіма приписами фахових бібліотек.

Було б побажано, щоб такі покази правдивої української ночі з українських земель були влаштовані і в інших осередках українського поселення у вільному світі, щоб збагатити українські культурні надбання і традиції, зокрема молоді треба часто показувати ці прекрасні скарби української культури. Московські „вельможі“ витрачують великі вклади капіталу, щоб показати свою культуру, присвоюючи собі і скарби України, які представляють у кривих дзеркалах, як наприклад під час тридцятирічної листопадової виставки в Лос Анджелесі з нагоди 60-річчя жовтневої революції. Влаштували і окремих „Український День“.

Народний одяг — своєрідне поєднання багатьох видів мистецької творчості: тканина, вишивання, плетіння, в'язання, обробки шкіри, тощо. Походження народного одягу сягає далекого минулого. Деякі деталі вбрання гуцулів, наприклад „перемітка“, „чільце“ чи нашийні прикраси, вишивки, подібні до одягу часів Київської Русі.

Характер народного вбрання визначається конкретними умовами життя — географічно-кліматичними та соціальними, заняттями людини. Одяг також зв'язаний з традиційними народними святами та обрядами, віковими особливостями. За одягом можна було визначити, родинний стан селян, який не остане на всі віки однаковий, будуть і зміни, він еволюціонує, при чім база остає та сама. Однак коли хтось змінив одяг з суцьоголомом на бархатну кричучо-цівисту спідницю, або що-

НЕ ПРИПИНЯЮТЬСЯ РЕПРЕСІЇ ПРОТИ В'ЯЗНІВ І ЗАСЛАНІХ В СССР

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — Надійшли вістки, що здоров'я Артема Юзевича, українського політв'язня, члена „Естонського демократичного руху“, який перебуває тепер в 19-й зоні Мордовських таборів, дуже погіршилося. Юзевич важко хворий на туберкульоз і потребує негайної медичної допомоги і відпочинку. Адміністрація табору примушувала його весь час працювати на лісопилці й щойно влітку 1977 року йому змінили роботу, тоді, коли його виснаження досягло крайніх меж.

Юзевич народився на Волині в 1931 році. Він одружений, має 20-річну доньку; колишній член КПРС; має середню технічну освіту.

Перед арештом, 13 грудня 1974 року, працював у Таллінні перекладачем у „Естколлазстрой“. Судили його разом з іншими членами „Естонського демократичного руху“ — Калло Матіком, Маті Кінікати, Авраром та Сергієм Солдатовим в дні 21-31 жовтня 1975 року в Таллінні.

Юзевича засудили на 5 років ув'язнення в таборах суворого режиму. На суді йому намагалися „принести“ керівників групи, або, як він заявив: „Мені інкримінується 47 точок обвинувачення, на мені хочуть вшати всіх собак, але з цього нічого не вийде“. З солідарності до своїх естонських колег, Юзевич відмовився від призначеного йому адвоката. У своєму оборонному слові він заявив, що у нього дві батьківщини — велика Україна і мала Естонія, які він однаково шанує.

Режим в таборах і тюрмах, після закінчення Георгієвської конференції погіршується з дня на день. Час від часу появляється таборова хроніка, в якій теж вшановують друзів-в'язнів, які загинули. Для прикладу наводимо один з некрологів про смерть Івана Чапурли:

„В жовтні 1976 року в лікарні табору ЖХ 385-3 помер на 73-му році життя і 25-му році ув'язнення український політв'язень, учасник українського національно-визвольного руху Іван Чапурли з Тернопільської області, де живе його дружина з синами Петром і Василем. Два брати Чапурли були знищені в 1939-41 роках. Іван Чапурла, не зважаючи на низький рівень освіти, був людиною твердою у своїх переконаннях і позиціях, безкомпромісовою і порядною в кожному відношенні. Він користувався повагою ди-

сидентів. В останніх роках хворів; помер на удар серця“.

Продовжуються репресії проти засланих. Нагінка проти Василя Стуса, що про неї повідомлено раніше, продовжується.

Вячеслава Чорновола, якому недавно помер брат, примушують працювати на лісопилці, від чого він відмовляється через хвору руку. Він перебуває в Чапанді, Ленінського району в Якутській АРСР.

Ірина Стасів - Калінець працює дояркою в колгоспі в Ундіно - Посельсь, Валейського району, Читинської області.

Погіршився стан здоров'я Богдана Чуйка, колишнього воєнки УПА, який перебуває на засланні в Тамбовській області. В одному з листів до своїх приятелів, він пише:

„Шановні! Я радію вістикам з рідного краю, хоч нічим радіти. Чую його віддих, пульс і не моя вина в тому, що я люблю свою землю і за це поневірюся, як проклятий Марко...“

Я не тужу, не сумую, не лідую. Читаю марксистську етику — дочку нашої моралі — книжку про інженерну працю в соціалістичному суспільстві Тома Муні, „Крила орлині“ — цю книжку на пам'ять подарували мені хлопці 10.10.1974 року на день уродження. Відписую на листи. Добре хворів і борюся з хворобами... а найголовніше, — жду, вірю, надіюся... Ось сьогодні отримав пакунок з книжками. Дай Боже здоров'я моїм землякам Мирославу та Миколі — не дадуть пропасти вільному в неволі. І в моїй кімнаті запахло Квітом — столицею. А як би хотілося бодяк через дріт від клопача погладити на Радич, на його ворота, де мої працюри вартували їх і кричали: „Тут стань і далі ні кроку!“ Там могили моїх дідів, батьків, там спочивав матуся — мучениця, яка 16 квітня 1975 року попрощалася з цим світом, не дівшись мене.

Він пише, що треба б щось робити, щоб домогтися скасування самого заслання. Так само й думаю: треба „щось робити, а конкретно що? Я не полінуюсь і перепишу Вам копії моїх клопотань та відповідей на них, а Ви будь-ласка придумайте щось і напишіть мені...“ (Копія клопотання Богдана Чуйки до Генерального прокурора СРСР появилася в повідомленні Пресової Служби ЗП УГВР з 26 лютого 1978 року).

Вісті з Канадського НТШ

Головна Управа К. НТШ влаштувала Наукову Шевченківську Конференцію 19-го березня ц. р. у приміщенні Свято-Миколаївської школи. Конференцію проводив голова К. НТШ д-р Богдан Стебельський. Прочитано дві доповіді: д-р Анатолій Берій — „Микола Міхновський, великий учень Тараса Шевченка“ і проф. Дмитро Козій — „Жіноче серце в Шевченківському світі“.

Управу Осередку НТШ на Західно Канаду в Едмонтоні скликав 19-го березня 1978 р. Прилюдно Наукову Сесію і провела її програмою, присвяченою релігійній і науковій діяльності Блаженнішого Патріарха Помісної Української Католицької Церкви Йосифа Сліпого. Довідки читали: о. Петро Качур — „Остання доба Святого Духа“ і мгр Михайло Хом'як „Різногранна наукова, організаційна і видавнича діяльність Його Блаженства Патріарха Йосифа“.

Сесію проводив голова Осередку К. НТШ на Західно Канаду — мгр М. Хом'як.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 14-го ТРАВНЯ 1978 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори Б-ва св. Йосафата 217 Вілд., о. год. 1:30 по пол., в кафеєтєрї церкви св. Йосафата. Присутність чл. прибути. — К. Шевчук, предс., С. Мартинюк, кас., Т. Кубарич, фін. секр., Дм. Пристаї, рек. секр.

х-р А. Вусяк

Інж. Анатолій Дорошенко...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

них членів, що становить великий відсоток щодо кількості українців на території Мінська.

Після дискусії над звітами, на пропозицію голови Контрольної комісії Богдана Завальського ухвалено абсолютною уступкою Управі.

На закінчення новообраний голова інж. Анатолій Дорошенко звернувся з проханням до 27-ох присутніх членів, щоби в єдності та згоді працювали для добра української громади.

МІЙ ЖИТТЄПИС

(Закінчення зі ст. 2-ої)

понад 3,500 мешканців, був у культ.-освітнім референтом, головним редактором єдиної на англійську мову газети „Луна“ (пізніше — „Наша Пошта“), а також редактором видань, переважно підручників для шкіл, друкованих у організованому в таборі видавничстві „Заграва“, і співредактором літературного журналу „Похід“. Приймав також участь у відродженні на еміграції Спільни Української Молоді.

У 1947 р., коли створено в англійській зоні Німеччини Центральний Український Допомоговий Комітет, я з жінкою переїхав до Бльмбергу (Ліппе), де був осідок цього Комітету. Туди ж перенеслися і видавничство „Заграва“. В Бльмбергу працював як співредактор в газеті „Українське Слово“ з пок. О. Павловим-Білозерським і Волинцем, як редактор видань у „Заграві“ і як член УЦДК.

В 1949 р. запросила мене на секретарську працю до ФДУК (Фонд Допомог Українців Канади) директорка цього Фонду пані А. Храплива, і я переїхав до Білфелдлу. Там працював аж до 1951 року — року виїзду до Америки.

По приїзді до ЗСА, до Нью Йорку, працював у часописі „Національна Трибуна“ до часу його ліквідації, потім майже рік відробив у залізній фабриці на Брукліні, а після того редагував сумісний журнал „Крила“. Від липня 1953 року працюю в органі Українського Народного Союзу — „Свободи“, в Джерзі Сіті. В Америці від самого початку перебування займаюсь також громадсько-політичною працею, будучи членом Головної Управи ООЧСУ.

Ви Можете Виграти Це Нове Авто — Бюік 1978

ЯК СКЛАДАЄТЕ ГРОШІ у „САМОПОМОЧІ“ - ЧІКАГО

ПО ДАЛЬШІЙ ІНФОРМАЦІЇ ЗВ'ЯЗУЙТЕ НА ЧИСЛО (312) 489-0520

Selfreliance

FEDERAL CREDIT UNION

3811 N. Cicero Ave., Chicago, Illinois 60642

Приймемо на працю в Нью Йорку

ФАХОВОГО КНИГОВОДА

Зголошуватись вдень на тел. (212) 387-9768

Granite

Marble

Bronze

Телеф. (201) 372-0468

ROSE-HILL MONUMENTS'

184 UNION AVENUE IRVINGTON, N.J. 07111
S. ZELINSKY — ПИЛИП ЧУИ

ПЕРШЕ УКРАЇНСЬКЕ ПІДПРИЄМСТВО НАДГРОВНИКІВ. СТАВЛЯЄМО ПАМ'ЯТНИКИ НА ВСІХ ЦВИНТАРЯХ І НА СВ. АНДРІЯ В С. БАВНД БРУК, НЮ ДЖЕРЗІ.

Можемо дати собі раду з цим двома вартівниками, але в печері ще велика кількість піратів!

Надіюся, що ти не сподіваєшся, що я зможу підняти цей літак з-поміж цих хайнів!

Ні! Мій слон, Тантор, оберне літак, щоб його кулемети були спрямовані на вхід до печери...

HELP WANTED

LEATHER CUTTER'S & SEWING MACHINE OPERATORS
Steady work. Full time.
Call 589-7790
Between 8 a.m. & 4 p.m.

HELP WANTED — MALE

CARPENTERS — PLASTERER PAINTER
Dry wall work & some demolition work, older man O.K. Russian spoken.
Call (212) 744-6306 or (212) 249-9042
Leave phone number.

РОЗШУКИ

Михайло Цибулька з Австралії, пошукує свого знайомого п. РОМАНА МАРЖИЦЬКОГО зі села Купчинці, Тернопільського району, який перебував у Венесуелі, а вміжчасі переїхав до США. Прошу писати на наступну адресу:
MR. MICHAEL CYBULKA
44 Nyora Street
Chester Hill, NSW, 2162
Australia

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНІ УНСОЮЗУ!

РІЗНЕ

В Лос Анджелесі, Каліфорнія, потрібна лагідної вдачі, здорова, середнього віку

ЛЮДИНА

з відповідними кваліфікаціями до опіки над старшою людиною хворим. Життя на місці, або за доїздом. Платня за умовою. Прошу писати, подати основні кваліфікації, на адресу: 1546 Calmar Court Los Angeles, Calif. 90024 або телефонувати: (213) 581-2618 or (213) 556-2540

REAL ESTATE

6 ROOM RANCH for SALE
Excellent condition, hot water, oil heat, spring water, lg. screened in patio, plot 100 x 100, low taxes, includes appl. Box 333, Napanoch, N.Y. 12458 (914) 647-4660

FOR SALE: BOBBY'S ROYAL MARKET
Ellenville, New York.
Grocery, delicatessen, gas pumps. Located in middle of Catskills in Ulster County. Call after 5 p.m. (914) 647-3572

КЕРГОНКСОН, Н. Й.
2 доми. 1½ акр., елект., криниця, бліз. до міста, обидва за \$12,000.

Майже нова ранча, велика наріжна площа. Всі угодження. Крок до Союзу. \$30,000.

5-кім. дім, викінчене пивниця, олівець оґрівання, 1-акр. \$19,500.

KATES REALTY
Kerhonskon, N.Y.
(914) 626-4141, (212) 726-8288

НЕ ТРЕБА ДОВОЖАТИ

ЗАЖИЙТЕ ШЕ СЬОГОДНІ

ЗІЛЛЯ

J. MILLER'S PURE HERB COMPOUND #6

а вже за кілька годин, а най-далше слідуючого дня почув-тись ліпше.

Це зілля діє дуже скоро і с-дуже помічне в слідуючих недугах: квіси жовтуха, запір, нестривання, газів, відбивання, завороти голови, біль у крижах і інші недомогання.

6 грамів пакча — \$1.00, а 15 пачечок, тільки \$10.00.

Якщо Ви незадоволені протягом 24-48 годин, зверніть пачку, а гроші будуть Вам сеччас повернені.

Пішіть зараз, долучуючи чек або моні ордер на адресу:

THE MILLER CO., INC.
Dept. 41
790 Broad St., Newark, N.J.
(201) 642-0773

HELP-WANTED MALE FEMALE

ПОМІЧНИК ПЕКАРЯ
Досвід в пекарні. Тел. між 12 дня і 2 по пол. Питайте за: MICHAEL in Kew Gardens — (212) 849-3656

HELP WANTED — FEMALE

NEED DAY WORKERS
Live ins, for good jobs, in good homes. Good salary. Call (201) 763-0707 between 1 p.m. — 5 p.m. Tuesday — Saturday

ПОШУКУЮ СТАРШУ ЖІНКУ
яка може жити даром і харчування, за поміч в провадженні дому або за заплаатою. Прошу звонити 3-й пов. W. SCHUKOWSKY 27 Rich Street Irvington, N.J. 07111

FUNERAL DIRECTORS

SINKOWSKY

FUNERAL SERVICE
8585 East Tremont Avenue BRONX, N.Y. 10468
Tel.: 868-2476

181 Avenue "A" NEW YORK, N.Y. 10009
Tel.: 674-8680

Директор НЮСФ СЕНКОВСЬКИЙ
Завідує влаштуванням похоронів в каліфорнії, положених в кожній районі міста. Похорони по мінімальним цінам.

ПЕТРО ЯРЕМА

УКР. ПОГРЕБНИК

Займається Похоронами в BRONX, BROOKLYN, NEW YORK і ОКОЛИЦЯХ

КОНТРОЛЬОВАНА ТЕМПЕРАТУРА

Peter Jarema

129 EAST 7th STREET NEW YORK, N.Y. ORegon 4-2568

Richard H. Burnadz

УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК

McNERNEY BURNADZ FUNERAL HOME

371 Lakeview Avenue CLIFTON, N.J.

Phone (201) 772-1880

R. H. Burnadz — J. J. McNERNEY

Funeral Directors

Chapels available through out the Metropolitan Area.